

— Σωστόν! ἐπιθύρῃσεν ὁ ἀββάς ὡχρὸς ὡς φάσμα.

— Ἀναδοχέ μου, φίλτατέ μου ἀνάδο-
χε, εἰπέ μου μήπως ἔσφαλα ;..

— Σιωπή!.. διότι ἄλλως τρέχει κίν-
δυνον ἡ ζωὴ σου! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος σύρων
μίαν ἄκραν τοῦ φορέματος τοῦ ἡνιόχου διὰ
νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅπως σταματήσῃ.
Ταυτοχρόνως δὲ κατήλθεν ἐσπευσμένως ἐκ
τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ὁ Δεβὼτ τετραγαγμένος
εἰς μάτην προσεκάλει αὐτὸν μετὰ μυρίων
διαμαρτυριῶν.

Ὁ ἀββάς ἔτρεξεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς
ῥας χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδησιν περὶ τοῦ τί
ἔπραττεν. Εἶτα, ἀφοῦ ὁ δροσερὸς ἀὴρ καὶ
ἡ κόπωση ἐπράυναν τὴν ἐξαψίν του, ἐρρί-
φθη μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ γλοεροῦ ὑψώ-
ματος καὶ ἐκεῖ ἔμεινε ρεμβάζων.

— Τὸ πᾶν ἀπωλέσθη! ἔλεγεν ἐνῶ ἐ-
βόμβει ἡ κεφαλὴ του, τὸ πᾶν ἀνεκαλύφθη!
Ὁ Λουβοῦ γνωρίζει τὸ ὄνομα τῆς δεσποινί-
δος Βαλβιέν. ὅλ παραβᾶλῃ τὴν ἡμερο-
μηνίαν τοῦ βαπτίσματος μὲ τὴν ἀπουσίαν
τῆς κυρίας Σκαρρών. αἱ κακολογίαι, αἱ ἀ-
ποθησαυρισμέναι εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης, θὰ βοηθήσωσι τὴν κακὴν πρό-
θεσιν τοῦ ὑπουργοῦ. Τὰ πάντα ἀπωλέ-
σθησαν!

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐγερεῖς ἐχειρονόμει ὡς
ἡθοποιός.

— Τί νὰ πράξω ; .. νὰ φύγω ; "Ω ! ..
καὶ ὁ Γεράρδος ;.. Καὶ ἡ κυρία Μαιντε-
νών, τὴν ὅποιαν θὰ ἐγκαταλείψω χωρὶς
νὰ προειδοποιήσω ; Ὅλ ἤμουν ἄνδρος
καὶ ἀχάριστος ! Ἄν τὴν προειδοποιήσω
θὰ δυνήθῃ νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐμπρός, Ἰ-
ασπίνε ! Εἶνε σκληρὸν νὰ κομίσῃς εἰς τὴν
μαρκησίαν τόσῳ λυπηρὰν ἀγγελίαν. Ἄλλ' ὁ
Λουβοῦ εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἔχνη καὶ εἶνε
ἀπαραίτητον !

Καὶ ἀπέναντι τοῦ τοιούτου καθήκον-
τος ὁ ἀββάς ἀνέλαβε θάρρος. Παρετήρησε
τὸν ὀρίζοντα. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἐκεῖτο τὸ
στρατόπεδον, ὅπου ὁ Γεράρδος ἐκοιμάτο
ἴσως ἀκόμη κατὰκοπος ἐκ τῶν μόχθων
καὶ τῶν κινδύνων τῆς προτεριάς. Φεῦ !
ποῖται νέαι δοκιμασίαι ἐπεφυλάσσοντο εἰς
τὸν προσφιλεῖ ἐκείνον μαθητὴν τοῦ γηραιοῦ
Ἰασπίνου ;.. Πρὸς ἀριστερὰν ἐκεῖτο ἡ μονὴ
τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ, ἧς ἡ ὀξεῖα κορυφὴ
ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ἐ-
κοιμάτο ἐπίσης ἡ μαρκησία, ἣν ἀνέμενε
τόσῳ λυπηρὰ ἐξέγερσις.

— Ἀς ὑπάγω εἰς τὸν Ἀγίον Γισλανόν!
εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Ἰασπίνος.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀββάς, πολλαπλασιάζων
τὰς δυνάμεις τῶν βραχειῶν κνημῶν του,
ἤρχιζε νὰ διατρέχῃ τὴν ἔκτασιν. Ὁ πε-
ρίπατος ἐγένετο αὐτῷ χρήσιμος, διότι
καθ' ὁδὸν ἐπῆλθεν αὐτῷ μία καλὴ ιδέα.

Τῷ ὄντι, ὅσῳ μᾶλλον ἐσκέπτετο τὴν
φοβερὰν ὁμολογίαν, τὴν ὅποιαν ἐμελλε νὰ
κάμῃ πρὸς τὴν μαρκησίαν, τόσον ὀλιγώ-
τερον ἡσθάνετο θάρρος. Ὁ μέλας ὀφθαλ-
μὸς τῆς κυρίας Μαιντενών ἐξηκόντιζε φλό-
γας, ὧν ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ ὁ Ἰασπίνος ἐξ-
εμνηδενίζετο. Ἐν τούτοις ὁμῶς ἀνάγκη
παῖσα ἦτο νὰ προειδοποιηθῇ. Ἐν μέσῳ

τῆς τοιαύτης ἀμηχανίας ὁ Ἰασπίνος ἀν-
εμνήσθη τῆς Νανών.

Ἡ Νανὼν ἐξ ὅλων τούτων οὐδὲν εἶχε
νὰ φοβηθῇ. Ὁ διαρρέυσας χρόνος τὴν εἶχε
καθησυχάσει ἐντελῶς καὶ ἦτο πλέον ἐξη-
σφαλισμένη καὶ ἡσυχος. Συνεργάτις ἢ συν-
ένοχος ἄκουσιν εἰς τὴν τῶς μυστηριώδεις
περιπετείας, ὡχυροῦτο μακαρίως ὀπισθεν
τῆς ἐχευμθείας, ἣν ὁ Ἰασπίνος εἶχεν ὑπο-
σχεθῇ αὐτῇ, καὶ ἦν δὲν ἡδύνατο νὰ πα-
ραβῇ, χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ὑπο-
στῇ κίνδυνον.

Ἡ φιλόρθρος γυνὴ εἶχε καλῶς ὑπο-
λογίσει πάντα ταῦτα. Ὁσάκις ἐβλεπε
τὸν Ἰασπίνον, ἔσφιγγεν ὅπως οὖν τὰ χεῖ-
λη τῆς, ἐταπεινῶν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ἀλλὰ τόσῳ φιλαρέσκως, ὥστε ὁ πο-
νηρὸς διάβολος νὰ εὐρίσκη ἐκ τούτου κα-
ποῖαν εὐχαρίστησιν. Ἐλεγχον συνειδήσεως
δὲν ἡσθάνετο ποσῶς φόβον καθόλου. Ἡ
Νανὼν καὶ ὁ Ἰασπίνος συναντῶμενοι δὲν
περιεπτόσσοντο πλέον ἀλλήλοις, ἀλλ' οὕ-
τε καὶ ἐδάκνοντο.

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐδίστασε νὰ μιμηθῇ
τὸν κύριον Βωμπάν, ὅτε οὗτος ἐξηκόντιζε
τὰς βόμβας του κατὰ τῶν εἰρηνικῶν οἰ-
κιῶν.

Ἐφθασε κατὰ τὴν ῥαν τοῦ πρώτου
προγεύματος εἰς Ἀγίον Γισλανόν καὶ ἐ-
ζήτησεν ἀμέσως νὰ ἰδῇ τὴν δεσποινίδα
Βαλβιέν.

Γινώσκουμεν ὅτι τὸ εὐδαίμων αὐτὸ ὑ-
ποκαίμενον εἶχεν ἰδίους θεράποντας καὶ
θαλαμηπόλους. Μία τούτων, ἀφοῦ ὑπε-
κλίθη ἐνώπιον τοῦ ἀββά, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι
θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτερον νὰ συνομιλήσῃ
μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενών παρὰ μετὰ
τῆς δεσποινίδος Βαλβιέν.

— Δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὴν κυρίαν
μαρκησίαν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος τρέμων
ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ τοῦ ν' ἀντιμετωπίσῃ
τὴν φοβερὰν δέσποιναν, ἔχω ὁμῶς σπου-
δαῖα πράγματα ν' ἀνακοινώσω εἰς τὴν δε-
σποινίδα Νανών.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὴς τώρα δοκιμάζει
ἐν φόρμα τῆς.

— Εὐαρεστήθητε νὰ τῇ εἴπητε ὅτι τὴν
περιμένω εἰς τὸν κήπον.

— Βεβαίως, κύριε ἀββά, ἀλλά...

— Καὶ θὰ μὲ καθυποχρεώσετε, φίλτα-
τη δεσποινὴς, ἐὰν προσθέσετε ὅτι τὴν ἀ-
ναμένω ἄνευ ἀναβολῆς.

— Πολὺ καλὰ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπῆλθεν ἐν τάχει. Ἀ-
ναμφιβόλως ἦτο γνωστὴ ἡ ἰσχὺς, ἣν ἔ-
χειρεν ὁ Ἰασπίνος.

Δὲν εἶχον παρελθεῖ δέκα λεπτὰ ὅτε ἡ-
κούσθησαν τραχεῖαι λέξεις καὶ ὀργίλαι ἐ-
πιφωνήσεις εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς δενδρο-
στοιχίας. Ὁ Ἰασπίνος ἀνεγνώρισε τὴν
Νανών. Ἡ γεροντοκόρη προσήρχετο ἐν
τάχει, δύσθυμος, διότι ἔσπευδεν. Ἀνησυ-
χία ἐζωγραφεῖτο εἰς τὸ ὄμμα τῆς, ὅπερ
ἄνευ τούτου θὰ ἦτο φλογερὸν.

— Διὰ ποῖαν αἰτίαν, κύριε ἀββά, ἔρ-
χεσθε νὰ μὲ ἀπασχολήσετε ; ἠρώτησεν
ἀσθμαίνουσα.

Ὁ Ἰασπίνος ὑπεκλίθη εὐσεβάστως.

— Τώρα θὰ σᾶς τὸ εἶπω, δεσποινὴς,
ἀπήντησεν.

— Σᾶς παρακαλῶ ὁμῶς γρήγορα.

— Ὅσῳ γρηγορώτερα δύναμαι. ἀλλ'
ἐν πρώτοις, παρακαλῶ, ἄς ἀποσυρθῶμεν
κατὰ μέρος.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶνε τόση ἀνάγκη
νὰ συνομιλήσωμεν κατ' ἰδίαν, εἶπε μετὰ
στρυφνότητος ἡ γεροντοκόρη διαστέλ-
λουσα μετ' ὀργῆς ἀνυποκρίτου τὰ ὄμμα-
τα καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐξετάζουσα
ὅτε μὲν τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκοντο, ὅτε δὲ
μετὰ προσεκτικῆς ἐρεύνης τὴν φυσιογνω-
μίαν τοῦ Ἰασπίνου.

— Δὲν κάμνετε καλὰ νὰ μὴ τὸ ὑπο-
θέτετε, δεσποινὴς, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε
ἦτο τόση ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν κατὰ
μόνας καὶ ἄνευ μαρτύρων.

Ἡ Νανὼν ἐφριξάσεν.

— Τί τρέχει πάμιν ; εἶπεν.

— Σοβαρὰ πράγματα. ἔβαπτίσσαμεν
ἄλλοτε ὁμοῦ ἐν παιδίον.

— Ὅλ σιωπῆσης ; ἀνέκραξε διακό-
πτουσα αὐτὸν ἡ δεσποινὴς Βαλβιέν τρέ-
μουσα σύσσωμος.

— Τὸ δὲ παιδίον αὐτό, περὶ τοῦ ὅ-
ποιου τόσον ὀλίγον ἐνδιαφέρεσαι, ἔγεινεν
ἀνὴρ, ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος ὁ ἀββάς.

— Καὶ μὲ αὐτό ; ..

— Ἐγεινεν ἕνας ἀχρεῖος.

— Καὶ τί ἐπεμβαίνω ἐγώ ;

— Ἰκανὸς νὰ διαπραξῇ τὰ πάντα.

— Δὲν παταῖ ἐγώ.

— Ἰκανὸς νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἀνά-
δοχόν του.

— Ὑπερασπίσου.

— Καὶ τὴν ἀνάδοχόν του.

— Τί λέγεις ; ἀνέκραξεν ἡ Νανὼν, ἧς
ἡ μορφὴ τοσοῦτον ἠλλοιώθη, ὥστε ὁ Ἰα-
σπίνος θὰ ἡσθάνετο οἰκτον, ἐὰν εἶχε και-
ρόν.

— Νὰ μὲ καταστρέψῃ ! .. Μὲ γνωρίζεις
λοιπόν ; ἐπανελάθεν ἡ γεροντοκόρη.

— Καὶ ποῖος δὲν σὲ γνωρίζει. Φεῦ ! τὸ
μεγαλεῖον ἔχει αὐτὸ τὸ δυσάρεστον.

Ἐπεσοῖ συνέχεια.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσεῖτι καθυστεροῦντες
τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν
αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀ-
ναγκάζομεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακό-
ψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ
φύλλου.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Α'

Μὴν παρῆλθεν.

Αἱ χιόνες διελύοντο καὶ τὸ νέον ἔτος
ἐφθασε, κατάφορτον, συνήθως, ἐκ τῶν ἀ-
ναγκαστικῶν δώρων καὶ τῶν ὀχληρῶν ἐ-
πισκέψεων.